

19 mai – 25 mai

Închinați-vă Creatorului!

Textul de memorat: „Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.” (Apocalipsa 14:6)

Unul dintre conceptele biblice în care credem, ca adventiști de ziua a șaptea, este cel al „adevărului prezent” (n.t. - expresie preluată din 2 Petru 1:12, din versiunea în limba engleză KJV; în versiunea Cornilescu, „adevărul pe care îl aveți”). El se referă la faptul că Dumnezeu îi descoperă omenirii adevărul în momentul când acesta este necesar, oferind din ce în ce mai multă lumină în decursul secolelor. Prima făgăduință a Evangheliei, cea din Geneza 3:15, i-a dezvăluit perechii căzute că speranța avea să vină prin sămânța femeii. Făgăduința dată lui Avraam, că el „va ajunge negreșit un neam mare și puternic și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului” (Geneza 18:18), este o descoperire mai largă a făgăduinței Evangheliei. Venirea lui Isus, care a anunțat că „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10:45), este, desigur, o descoperire și mai importantă a adevărului Evangheliei.

Astăzi noi credem că cele trei solii îngerești din Apocalipsa 14:6-12 sunt „adevărul prezent” pentru cei care trăiesc în zilele premergătoare revenirii lui Hristos și împlinirea tuturor speranțelor creștine.

Săptămâna aceasta ne vom îndrepta atenția în mod special asupra primei solii îngerești, fiindcă ea conține adevăruri esențiale pentru cei care vor să rămână credincioși în fața pericolelor din timpul sfârșitului.

Duminică, 20 mai – Universalitatea Evangheliei

1. Cum ne ajută următoarele pasaje să înțelegem cât de importantă este misiunea pentru existența bisericii noastre? Apocalipsa 14:6; Matei 24:14; 28:19

Într-un sens, prima solie îngerească echivalează cu Marea Trinitate (Matei 28:19) în contextul sfârșitului. Este „adevărul prezent”. De fapt, toate cele trei texte pun accent pe vestirea Evangheliei în toată lumea, tuturor „locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”. Ea este universală. Toți trebuie să o audă.

2. Ce afirmație din Galateni 3:22 ne ajută să înțelegem de ce are nevoie întreaga lume să audă Evanghelia?

În NTLR, acest verset este tradus astfel: „însă Scriptura spune că întreaga lume este sub păcat...” Universalitatea păcatului explică universalitatea misiunii și chemării noastre. Oamenii din întreaga lume, din orice neam, seminție, limbă și norod au făcut păcate, au călcat Legea lui Dumnezeu și au fost „închiși” toți sub păcat. Căderea lui Adam a afectat fiecare ființă umană - niciun popor și niciun grup de oameni nu au fost imune. Toți suferim consecințele păcatului. Și, dacă nu ar fi fost oferit un remediu, am suferi consecința lui finală: moartea veșnică.

Dar remediu a fost oferit: viața, moartea, învierea și slujirea lui Isus din sanctuarul ceresc. El este unica soluție la problema păcatului. Toți trebuie să afle această veste îmbucurătoare despre ce ne-a oferit Dumnezeu prin Isus Hristos. Ea îi motivează pe adventiștii de ziua a șaptea să meargă în toată lumea și să o aducă la cunoștință tuturor celor care nu au aflat-o încă.

De ce este răspândirea Evangheliei benefică spiritual pentru cei care se implică în această lucrare? De ce este misiunea cea mai bună cale de a ne pregăti pentru venirea lui Isus?

Luni, 21 mai – Tâlharul de pe cruce și „Evanghelia veșnică”

În Apocalipsa 14:6, „Evanghelia veșnică” este vestită în toată lumea. Ea este un mesaj de speranță pentru locuitorii unei lumi care, în sine, nu oferă absolut nicio speranță.

3. Cum ilustrează relatarea din Luca 23:32-43 schimbările pe care le produce „Evanghelia veșnică” în viața păcătoșilor?

Într-un comentariu despre tâlharul de pe cruce, Ellen G. White arată că el, deși nu era un criminal împietrit, căutase „să-și înăbușe convingerile” despre Isus și „se cufundase din ce în ce mai adânc în păcat, până când a fost arestat, judecat ca un criminal și condamnat să moară pe cruce” (*Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 650).

Și ce s-a întâmplat mai departe cu el? În timp ce atârna pe cruce, a început să înțeleagă cine era Isus și I-a zis: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în împărăția Ta!” (Luca 23:42).

Cum i-a răspuns Isus? L-a apostrofat cumva: *Prietene, aș vrea să te ajut, dar n-ar fi trebuit să-ți înăbuși convingerile și să te cufunzi din ce în ce mai adânc în păcat?* Sau a repetat ce spusese în una dintre predicile Sale: „Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în împărăția cerurilor” (Matei 5:20)? A început cumva să-i înșire toate fărâdelegile pe care le săvârșise?

Nu! Și-a întors privirea către acest nelegiuit, acest tâlhar cu un caracter rău, care nu avea nimic de oferit în ce privește neprihănirea și care mai devreme îl blestemase (Matei 27:44). A văzut în el un om nou și, în esență, i-a spus: *Eu îți spun acum, îți dau acum asigurarea că păcatul tău, nelegiuirile tale, greșelile tale sunt iertate și că „vei fi cu Mine în rai”* (Luca 23:43).

Aceasta este „Evanghelia veșnică”, temelia primei solii îngerești. Fără ea, toate celelalte învățături ale noastre despre Lege, Sabat sau starea morților își pierd valoarea. La ce ar mai fi bune dacă le-ar lipsi tocmai „miezul”?

Ce încurajare găsești în această relatare?

Marti, 22 mai – Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă!

După ce vorbește despre vestirea „Evangheliei veșnice” tuturor locuitorilor pământului, solia primului înger arată și conținutul ei. Când o proclamăm, trebuie să includem adevărurile care sunt parte a acestui mesaj pentru timpul de acum. „Adevărul prezent” pentru timpul sfârșitului include și Apocalipsa 14:7.

4. Citește Apocalipsa 14:7. Ce înseamnă să ne temem de Dumnezeu și să-i dăm slavă? Ce loc ocupă aceste concepte în Evanghelie?

Există o relație între cele două concepte. Dacă ne temem de Dumnezeu, în sensul biblic al cuvântului, îi vom da slavă. Una trebuie să conducă la cealaltă.

5. Ce spun textele următoare că înseamnă „temerea de Dumnezeu” și care e legătura ei cu slăvirea lui Dumnezeu? Geneza 22:12; Exodul 20:20; Iov 1:9; Eclesiastul 12:13; Matei 5:16

În versetele acestea, temerea de Dumnezeu este asociată cu ascultarea de El, iar când ascultăm de Dumnezeu, când facem ce este bine, îl slăvim. Se afirmă des că temerea de Dumnezeu înseamnă venerație și respect, însă sensul ei este mai adânc. Îndemnul este să ne *temem* de Dumnezeu. Noi suntem decăzuți, suntem păcătoși. Suntem niște ființe care merită moartea. Cine dintre noi nu a conștientizat până acum cât rău a făcut și ce merită să primească din partea unui Dumnezeu drept și neprihănit? Aceasta este *temerea de Dumnezeu*. Este frica ce ne conduce mai întâi la cruce pentru iertare și după aceea la Dumnezeu, ca să-I cerem să ne curățească de răul din cauza căruia, dacă Isus n-ar fi murit în locul nostru, ne-am pierde sufletul (vezi Matei 10:28).

Ce experiențe ai avut până acum în legătură cu temerea de Dumnezeu? De ce este benefică din punct de vedere spiritual și cum ne ajută ea să ne raportăm la credința noastră și la cerințele lui Dumnezeu?

Miercuri, 23 mai – A venit ceasul judecății

În prima solie îngerească, temerea de Dumnezeu și slăvirea Lui sunt asociate cu judecata (Apocalipsa 14:7). Iar Biblia arată clar că Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății și al judecății. Într-o zi, El va face dreptatea și judecata atât de necesare în lumea noastră. De aceea trebuie să se teamă oamenii de El. Și de aceea include Evanghelia veșnică realitatea judecății. Ce relație există între acestea două? Evanghelia înseamnă „vestea bună” că noi, oamenii, deși suntem cu toții păcătoși și am încălcat Legea lui Dumnezeu, la fel ca tâlharul de pe cruce, nu vom fi pedepsiți în ziua judecății, ci vom scăpa de condamnare.

6. Citește textele următoare și întreabă-te: Aș reuși să stau înaintea lui Dumnezeu doar pe baza meritelor mele? Matei 12:36; Eclesiastul 12:14; Romani 2:6; 1 Corinteni 4:5

Dumnezeul care știe câte fire de păr avem în cap va judeca lumea. Însă aceasta este o veste bună, nu una rea. Vine judecata, dar nu este nicio condamnare pentru urmașii credincioși ai lui Isus, pentru cei spălați, sfințiți și îndreptățiți în Numele Lui (1 Corinteni 6:11), fiindcă El este neprihănirea lor, iar neprihănirea Sa îi trece cu bine de judecată.

„Omul nu poate să răspundă singur la aceste acuzații. El stă înaintea lui Dumnezeu cu hainele murdare de păcat, mărturisindu-și vinovăția. Dar Isus, Avocatul nostru, prezintă o apărare eficientă în favoarea tuturor celor care, prin pocăință și prin credință, I-au încredințat Lui paza sufletului lor. El pledează pentru cauza lor și îl învinge pe acuzatorul lor prin argumentele puternice ale Golgotei. Ascultarea Sa desăvârșită de Legea lui Dumnezeu, chiar până la moartea pe cruce, I-a dat toată puterea în cer și pe pământ și El cere de la Tatăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat.” (Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, ed. 2016, p. 401)

Ce ne spune realitatea judecății despre nevoia noastră de iertare? Cum te poți deprinde să le arăți celor care îți greșesc harul și iertarea pe care ți le oferă Dumnezeu prin Isus?

Joi, 24 mai – Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul!

7. Care sunt temele principale ale primei solii îngerești și ce legătură există între ele? Apocalipsa 14:6,7

Împreună cu Evanghelia, cu chemarea de a da mărturie lumii și cu chemarea la temerea de Dumnezeu și la slăvirea Lui vine chemarea la închinarea pe care o merită El în calitate de Creator. Și, în definitiv, ce valoare ar avea toate celelalte aspecte ale „adevărului prezent” - Evanghelia veșnică, chemarea la mărturie, judecata - dacă Dumnezeu nu ar fi Creatorul nostru? Adevărurile acestea și toate celelalte derivă din adevărul fundamental că Domnul a făcut tot ce există. Când ne închinăm Lui, ne întoarcem la lucrurile de bază. Ne întoarcem la ceea ce înseamnă în esență să fim oameni, să fim în viață și, spre deosebire de toate celelalte ființe de pe pământ, să fim creați după chipul lui Dumnezeu. Când ne închinăm Creatorului, recunoaștem că existența noastră și viitorul nostru depind de El. De aceea contează atât de mult respectarea Sabatului zilei a șaptea, care este un mod special de a recunoaște că El ne-a creat și prin care ne închinăm Lui. În concluzie, chemarea de a ne închina Creatorului primește aici o importanță egală cu Evanghelia și cu judecata.

8. De ce trebuie să ne închinăm Creatorului? Apocalipsa 14:8-11

În cadrul evenimentelor finale, se vor face presiuni asupra tuturor locuitorilor pământului ca să se închine fiarei și icoanei ei și nu Creatorului. Dacă luăm aminte la avertizarea înfricoșătoare legată de soarta celor care se închină fiarei și icoanei ei, înțelegem mai bine de ce se pune atâta accent pe închinarea înaintea Creatorului, singurul vrednic de închinare. În criza finală, adevărul acesta va deveni decisiv.

Ia-ți timp să meditezi la minunile întâlnite în lumea creată. Ce ne învață ele despre Creator și despre motivele pentru care doar Lui i se cuvine închinarea?

Vineri, 25 mai – Un gând de încheiere

Cercetătorii Bibliei au remarcat de mult timp relația dintre apelul din Apocalipsa 14:7, „închinați-vă Celui ce a

făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”, și porunca a patra din Exodul 20:11, unde Sabatul arată înapoi spre faptul că „în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele”. Formularea este similară, singura diferență fiind expresia „izvoarele apelor” din finalul textului din Apocalipsa.

Scriitorul John Baldwin notează: „Presupunând intenționalitatea divină din spatele expresiei «izvoarele apelor», de ce îl inspiră Isus pe mesager să modifice enumerarea paralelă a lucrurilor menționate în Exodul 20:11? De ce menționează îngerul «izvoarele apelor» și nu altă categorie de lucruri create, precum pomii, păsările, peștii sau munții?”

(...) Poate că Dumnezeu dorește ca posibila aluzie la potop prin cuvintele «izvoarele apelor» să sublinieze adevărul că El este într-adevăr un Dumnezeu al judecății, în aceeași măsură în care este un Dumnezeu al credincioșiei și al îndurării veșnice (ambele calități fiind evidențiate în relatarea din Geneza despre potop). Dacă este așa, atunci implicația personală și spirituală a aluziei la potop reieșită din expresia «izvoarele apelor» ar putea fi aceea de a-l încuraja pe cititor să ia în serios venirea apropiată a unui nou proces de judecată divină individuală în timpul sfârșitului, anunțată aici de primul mesager din Apocalipsa 14.” (John Baldwin, ed., *Creation, Catastrophe, and Calvary; Why a Global Flood Is Vital to the Doctrine of Atonement*, 2000, p. 27)

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Faptele apostolilor 17-23

1. Prin ce anume le-a dat Dumnezeu „o dovadă netăgăduită” tuturor oamenilor?
2. Cum s-a terminat ultima întâlnire a lui Pavel cu prezbiterii bisericilor din Grecia?
3. Din ce situație înțelegem că cetățenia romană era foarte importantă?
4. Cum i-a venit în ajutor lui Pavel nepotul său?

Istoria mântuirii, capitolul 13

5. Când și cum l-a visat Esau pe Iacov?